

عنوان مقاله:

بازی درمانی الکترونیکی و نقش آن در کاهش اختلالات یادگیری

محل انتشار:

نخستین کنفرانس ملی آینده پژوهی، علوم تربیتی و روانشناسی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مهدی محمودی - استادیار گروه علوم تربیتی، دانشگاه پیام نور

هادی مرادی - دانشجوی کارشناسی تاریخ و فلسفه آموزش و پرورش دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

کودکان به طور غریزی از بازی برای برقراری ارتباط استفاده می کنند به همین خاطر بازی یکی از ابزارهای درمان محسوب می شود و یکی از بهترین شیوه های تقویت مهارت های اجتماعی و درمان مشکلات رفتاری- شناختی می باشد. انسان برای رشد ذهنی و اجتماعی خود نیاز به تفکر دارد و بازی خمیرمایه تفکر است. بازی درمانی الکترونیکی یک روش انضباطی محرز بر اساس برخی نظریه های روانشناسی است که در بسیاری از موارد موثر و کارساز بوده است. بازی درمانی به کودکان این اجازه را میدهد که نگرش مثبت و بهتری از زندگی و مشکلات همراه با آن در آینده را داشته باشند. امروزه از بازی یا بازی درمانی الکترونیکی به عنوان روشی برای درمان مشکلات کودکان استفاده می شود. این روش به کودکان کمک می کند تا بتوانند مسائل و مشکلاتشان را حل کنند، با این هدف که ویژگی های روانی خود را بشناسند. در این نوع درمان، به کودک فرصت داده می شود تا احساسات آزاردهنده و مشکلات درون خود را از طریق بازی بروز داده و آنها را به نمایش بگذارد. در واقع یادگیری از طریق بازی درمانی الکترونیکی یکی از این روشهای تعاملی است که موجب می شود تا دانش آموزان به کمک بازی، موضوعات را بهتر درک کنند و در طول یادگیری احساس خستگی کمتری داشته باشند. به طور کلی میتوان گفت که بازی درمانی الکترونیکی، کودکان را در مواقع سخت حمایت احساسی می کنند به کودکان تجربه را با شیوه خود یاد می دهند.

کلمات کلیدی:

بازی درمانی الکترونیکی، یادگیری، رشد ذهنی، نگرش مثبت، رشد اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1246042>

